

Frøken Henry Dons,

der bl. a. er Leder af en Missionsskole for Kvinder i Kristiania, Medlem af K. M. A.s Bestyrelse, Medlem af Missionsstudieraadet, Formand for Lærereindernes Missionsforening og Missionsarbejdernes Ring o. s. v., holdt derpaa et alvorligt og vægtigt Foredrag om „Kvinden i Missionsarbejdet ude og hjemme“. Hun berørte dels de engelske og amerikanske Missionskvinders store banebrydende Arbejde, dels de norske Kvinders. hvor hun navnlig pegede paa *Gustava Kjellands* og Fru *Bolette Gjørs* store Betydning.

Frk. Dons sluttede med at lægge Missionsarbejdet varmt paa alles Hjerter. Der var tre Sager, sagde hun, der laa og ventede paa Kvinderue: *Det sociale Problem*, *Kvindesagen* og — den *ventende Kvindeverden i Østen*.

Derefter talte

Frk. Bolette Brun

om „Præstekonen og de unge i Menigheden“.

Frk. Brun er knyttet til Arbejdet blandt de unge særlig gennem *Tusindfryds*-Arbejde, en Gerning der gaar ud paa at give de unge et for dem selv berigende og udviklende Arbejde ved at være noget for syge. Hun talte særlig ud fra sine Erfaringer her og og pegede til Slutning paa tre norske Præstekoner, der havde efterladt dybe Spor: *Gustava Kjelland*, *Henriette Gislesen* og *Bolette Gjørs*.

Pastorinde Karen Stabell fra Holter indledede den efterfølgende Forhandling. „Urd“ skriver herom: „De var saa vakre, de Ord hun udtalte, og den var saa fin og skær den Stemning, der bar den frem, at det er farligt for

en Referent at røre ved dem. Iført Blæk eller Tryksvælte bliver de ikke det levende, skønne Ord, som da de fødtes i Inspirationens Stund. Det faar derfor her være nok at sige, at hun talte om Nødvendigheden af at møde de unge friskt og naturligt — ikke som en færdig og fuldkommen Præstekone, men som et almindeligt Menneske, der kun har et præ for andre Mennesker: Glæden i Gud, den smittende Glæde, som er det eneste, der gør Indtryk paa Ungdommen.

Jeg kan ikke komme med mine smaa Vanskeligheder til Mor — sagde en ung Pige en Gang — Mor er saa færdig, saa fuldkommen.

Men alt det, der er færdigt, er kedeligt. Hvis en Præstekone ikke selv har oplevet Kristus, saa det er blevet noget i hende, der brænder, saa nytter det ikke at tale til Ungdommen om Religion. Ungdommen er saa sand, de hører saa godt, om det er noget, der ikke er ægte.

Og saa en Ting til, sluttede Fru Stabell, der fordres saa ofte Syndserkendelse af de unge. Men det er ikke Syndserkendelse, Ungdommen føler. De unge længes efter noget at fylde deres Liv med, efter Livsindhold. Syndserkendelsen, den kommer med Aarene.

Den efterfølgende Forhandling var meget interessant. Det var let at skønne, at de ledende havde været lidt bange for Forhandlingen, d. v. s. de havde frygtet for, at de ensomme Præstekoner fra de fjerne, indelukkede Dale ikke skulde have tilstrækkeligt Mod til at træde frem og udtale sig — for en forholdsvis stor Forsamling. Dens Frygt viste sig imidlertid at være fuldstændig